

7 AGOST 1902

ANY I N.º 32

¡CÚ-CUT!

Barcelona

Escudellers, 54

L'ARRIBADA DEN CORIA A MADRIT

—Hijos míos, no badar
que se acerca ya la hora

de rechazar el ataque
del papa-puros de Coria.

Estiuejant

De Barcelona à Vilacursi

Als companys de Redacció.

Com que us suposo desitjosos de saber notícias meves, no he pogut de menos que decidirme a escriure la present, encara que l'estil epistolar es el que més m'enfarrega, y la galvana que s'ha apoderat de mi d'ensà que soch fora de Barcelona fa que'm pessi més la ploma als dits que si fos una aixada, que es la mena de tremp que gasta en Lerroux pera escriure, segons propia expressió, y així deu ser, perque fa molt mala lletra per tots estils.

Però veus aquí que sens volgues li he retret al *amigo del pueblo* lo que menos puch tirarli en cara, ja que las caligrafías que jo faig no son per envejades, y menos quan la ploma que gasto té una punta massa curta y un'altra massa llarga—com els versos den Marquina—y la tinta que s'istica en aquesta terra es feta a base d'aigua de mina ab unas quantas moras deixatadas, que li donan un to que vist de nits y a les fosques, es molt possible que fassi impresió de negre. En fi, ja podré ferrosen cárrec per la mostra, si es que n'entené un borall, lo que dubto que conseguiu, si no procuréu que la claror caigui bé assobre questa carta, que com els quadros al oli, no pot resistir la plena llum.

Però si'l material d'escriptura no es aquí lo que sen diu de primera, l'escriptori es de lo més ventilat y esbarjós que us poguéu imaginar.

Afigureuvs una cambra que té per parets las muntanyas d'aquesta xamosa vall de Vilacursi y el cel per sostre, encara que jo perque no'm distregues comptant las vigas, m'he contentat modestament ab cobejarme assots del cobricel d'un emparrat que fa una ombreta que's angles hi cantan... y las cigalas més.

Ja sabéu que pel meu gust no m'hauria mogut de Barcelona perque, casullá com soch, sempre m'ha fet enguanya perde de vista Montjuich, però tant me diqueriu y m'pregareu, que per fi'm vaig decidir a estiuejar.

Veritat es que las vostras rahons eran de prou pes pera arrencar de Barcelona, no diré a n'a mi, sinó als mateixos regidors *perdidos* que enguanya no volen anar a la torre ni empaitantlos d'aquí ab fum de saborats, confiats com estan de que'l seu companys catalanistas a la curta o a la llarga's rendiran a la calor deixantlos amos de la situació, que ara es més lleminera que may, ab motiu d'acostarse las festas de la Mercé, que oferirán motius sobrers d'honra y profit.

Ara es donchs la ocasió, y ja es sapigut que a n'a questa la pintan com la clepsa den Meacheta.

Si vareu convénem, perque en realitat era qüestió de dignitat pera |Cu-Cut| que'l seu cronista setmanal passés alguns días mal fos a Sarriá, pera demostrar a un altre colega que nosaltres també ens podem permetre semblants francesillas, donchs, qui més qui menos, tots podem tirar pilot a l'olla y tampoch ens ne ressentim tant com això d'un viatget fins a Vilacursi, ab diners de sobras pera fer la truita a Granollers.

Aquet pondonor va determinarme més que altra cosa a ferme agafar el tren. Nosaltres m'aconsellavau

que anés a *Bruixas* aprofitant la ocasió d'estarhi oberta la exposició de pintura flamenca. Ben segur que això hauria vestit molt més, però com que en *bruixas* may hi ha creut y'l flamenquisme no'l puch veure ni en pintura, vaig decidir no passar de Vilacursi, població que ara s'ha posat de moda gracies a unas aiguas que s'hi han descobert a posteriori d'haver tingut un propietari d'aquí la bona pensada de ferhi un balneari.

Com que al home li sobran diners pera pagar bé'l análisis facultatius, han trobat a las aiguas tot lo que a n'aquell li ha donat la gana, en proporcions més o menos *sensibles* pera l'infelís que de bona fe hi va pera curarse, però aquets no son gaires, y'l qui menos, té salut dera resistir sense un mal recargolament de budells, totes las potingas del doctor Munyón.

Com vos deya, en aquestes aiguas—segons consta en el dictámen correspondent—hi han trobat ferro (una ferradura d'un matxo que la debia perdre) carbono de Cornellá, magnesia efervescent, *chartreuse* y cognac (en cantitats infinitesimals) y no hi han acusat la presència de la nitroglycerina pérque aquet es un específich que escama als burgesos, que son els que acostuman a pendre aiguas, donchs els *avansats* a lo Doys no fan gasto sinó d'aigua de raims.

Aquestas aiguas diu que curan de raquitisme, per lo que m'ha estranyat no veure al balneari a cert famós libretista de la Rambla que vosaltres coneixeu y jo també, que està atacat fondament d'aquesta malaltia.

Segurament que aquestes aiguas li provarian, per que en el registre del balneari no més hi consta un mort, a bé que malas llenguas diuen que es l'únic malalt de debò que hi ha fet cap.

Aquí me la passo lo més divertit que puch. Els vespres organisem els de la colònia uns jochs de *prendas* que resultan animadissims. Las *penas* pera recobrar las penyoras, s'imposan segons las especials aptituds de cada hu, de manera que l'altre dia a un amich dels de *La Perdida* que estiueja aquí dalt, li varem fer rodar la sinia un quart seguit, obtenint una verdadera ovació que'l va emocionar d'alló més.

També fem excursions tot sovint pels voltants de Vilacursi, que son pintorescos en extrém. Hi han grans boscos de suros que a un li fan impresió de trobarse a dintre la redacció de *El Diluvio*.

Els indígenas son senzills, encara que molt recelosos y espantadissos. El dia que va arribar l'esmentat amich de *La Perdida* hi va haver pànic general, tancament de portas y apartament de criatures. Ni que s'hagués presentat la fiera malvada. Els més decidits volian alsar el somatent, però l'alcalde va oposarshi limitantse a concentrar els mossos d'esquadra de la comarca, pera que'l vigilin d'aprop.

Ab tot, creguen que vist de la vora l'esmentat subjecte es de lo més manyach y inofensiu que us poguen imaginar.

Encara que m'estigui mal el dirlo, ell y jo ens hem fet grans amichs y m'ha fet importants confidencias que us revelaré a la tornada. L'altre dia vaig sorprendre de panxa al sol y sense res al cap, a risch de torrarse la sanch, y al preguntarli perque ho feya, va dirme que volia tornar-se de color Junoy.

Dintre de pochs dies celebraré la festa major que promet ser molt lluïda a judicar per las baralles que hi han cada dia entre'l de la colla nova y'l de la colla vella per qüestions del envelat.

No he pogut donar entenent al *perdid* de referència de que's quedés a Vilacursi fins passades festas, donchs — segons diu — las seves ideas li privan de sancionar ab la seva presència una festa major dedicada a Sant Primitiu, patró de la vila, que a judici seu es el Sant més reaccionari que's venera als altars.

Com que no sé res de lo que passa a Barcelona perque no llegeixo cap diari, no sabria que apuntar a la *Llista de la Bogadera*, per quin motiu vos prego que feu pública aquesta carta que si no es molt interessant servirà al menys per acusar fe de vida als lectors de ¡Cu-Cut!

Aquí's publica un periòdic titulat "El campeón de Villacursi" que reb informació telegràfica de Barcelona per medi del ordinari, avensant totas les notícies als diaris de la capital de la província que pagan el servei al Estat.

El director de "El Campeón" m'ha demanat canvi ab ¡Cu-Cut! però li he dit que no teniam suelto. De totes maneres el nostre administrador farà lo que vulgui.

No sé si encara passaré la setmana entrant aquí dalt o si tornaré dintre de pochs días, donchs sense'l meu amich *perdid* tinch por de trobarmhi perdut.

Ab tot, mitig me n'alegro d'aquesta separació, perque ab lo que havíam intimat hi havia perill de que directament desde Vilacursi me n'hagués anat a *La Perdida* a solicitar una plassa de redactor o de que hagués fet present a ¡Cu-Cut! del meu simpàtich revolucionari, lo que hauria sigut en tots cassos ben sensible.

Vaya, buenas. Vostre amich y company,

LLEIXIU

Vilacursi, 2 agost 1902.

Anant a fora

—¡Correu! ¡Depressal que ja han tocat la campana.
—Mamá, no cal que corri, encara té de pujar molta gent.

—No'n feu cas d'aixó; si a n'aquesta gent els deixa, no vull que m'ho fassí a mí. Correu, fiqueus aquí.

—Mamá; que no ho veu que es de primera aqueix vagó?

AL CIM DEL TIBIDABO

—Per gosar d'aquesta vista
he tingut de suar tant? Si aixó al cel-obert de casa
ho veig molt més descansat!

—Tens rahó, correu, correu; mira, allá baix en veig un, apa.

El promés de la noya.—Ahont van, a segona?
(La noya's torna vermella).

La mare.—No, a l'istiu no s'hi pot viatjar de segona; no veu que hi fa tanta calor? a tercera hi há més esbarjo. Aquí, en aquet que no més n'hi há set; apa, puja; dónam la caps... la maleta... fes pujar el *Lilt*. Corra, puja, el demés ja'n ho donarà l'*Enrique*.

La mare (al mosso que va a tancar la portella) — Tingui compte en aixafarme'l vestit.

La noya (posantse a la finestra pera enrahonar ab el promés).—*Enrique*, ¿que no vols venir?

El promés.—No puch ara; tinch uns quants días de feina precisa.

La noya.—Y donchs ¿cóm quedaré jo tota soleta sense poguerre veure?

—No te'n adonarás sisquera; no veus que passa tan aviat el temps?

—Si, però a mi's días em semblaran anys. ¿Quan vindràs?

—A mitjants del mes que ve.

—Corra, baixa que ja ha xiulat el tren; *bueno*, fins allavoras, escriume cada dia ben llarch... A *Dios*...

La noya.—Però, mamá, fer aquests papers devant de l'*Enrique*; ves, anar de tercera!

La mare.—Carám, noya, de aquí a Calafell de segona son dues pessetas més per cada un y sis pessetas fan de molt bon estalviar. Si t'estima, tant t'estimará de segona com de tercera y després ja li he donat una escusa.

—Si, vaya, gran escusa; ves si s'ho creurá ell.

—Ay, filla, ja está fet.

El noy.—Mamá, ¿quina estació es aquesta?

—Que no sabs llegir? mira, aquelles lletres blavas ho deuen dir.

La noya.—Es l'Apeadero.

El noy.—Si diu Paseo de Gracia; ¿qué vol dir Apeadero?

La mare.—Vol dir estació, sino que ho diuen en francès pera que fassi més bonich. Encara puja més gent. Ten compte ab el Lili, que no te l'aixafin.

Un jove que va al tren.—Els costa dos milions de pessetas fer aquesta estació y total per res, perque la companyia no'n treu cap profit; ho han fet ab molt de luxo; *vamos*, siixó es comparable a las estacions de París y Londres.

La mare.—Ja som a Sans; ¿no has vist quin munt de gent? Em sembla que's quedarán en terra.

La noya.—Mamá, tindré d'enviar a buscar postals perque no més en tinch que una dotzena y la Elissa també vol que n'hi envíhi.

—¿Y no'n tens prou ab una dotzena?

—Per dos o tres días sí, però no pas per tot l'istiü.

—¡Ave María Puríssima! ¿Per tres días una dotzena de postals? jo'n tindría per tota la vida. Tenui uns gustos las noyas d'ara. Per posar: *Te mando esta que deseo te guste*, gasteu deu céntims y quinze de las postals. Més val que li escriguis una carta que hi cap més cosa y no més val quinze céntims.

El conductor.—*Señora, los billetes*.

—Tingui; el noy, la noya y una servidora.

—¿Y este perrito?

—També pagan els gossos?

—No faltaba més.

—Y ¿quánt val?

—¿Donde van Vds? ¿A Calafell?... una peseta y con la multa dos.

—Que diu ara!

—Lo que oye; dos pesetas y aun lo tendrán que llevar á la perrera

—¡Dues pessetas!, però si a mi no més me'n costa que tres y trentacinc céntims y'm sembla que valch molt més que un gos. Ja ho veurá, fássil anar a tercera.

—Es lo mismo.

—¡Dues pessetas! Si no las val dé comprá.

La noya.—Mamá, no fas si aquests papers.

—Noya, jo vull defensar els meus interessos.

—Però, dona, ¿no veu que es inútil? Dónquili las dues pessetas y calli.

—Tingui, tingui, però may més em fico ab gossos. En arribant a Calafell mandarás d'amo, que jo no't vull pas. ¡Dues pessetas per un gos! ¿Ahont s'es vist? La senyora Remey me'l va donar; ja devia estar escamada ella.

La noya.—Mamá, no hi pensi més, déixiho corre.

—Caram, son dues pesetas que'm dolen, però ja tens rahó, no me las tornarán pas.

—Tinch una set! comprare una gasseosa quan pari aquí a Sitges.

—¿Com te la beurás? Ara ja arribaré desseguit a casa.

—Ja'm donarán una copa.

—¿Quànt val?

—Un ral em sembla.

—¿Una gasseosa un ral? Las deuen fer ab aigua de Vichy que van tan caras. Regatéjala que potser te'n farás menos.

—¿Es pensa que vuy fer papers ridícols?

La mare.—Mira... mira, Juanito... Vaja, ja t'han caigut las ensiamadas.

El noy.—Déiximen menjá una, que tinch una mica de gana.

—¡Teniu uns gustos!; no son bonas així, ja las menjarem ab el xacolata, que son millors Embolicadas, que't tornarán a caure si les remenas massa. ¿Quina estació es aquesta?

—Vilanova.

—Mira si venen cap diari, que m'he descuidat de comprarlo a Barcelona.

El noy.—Compri Cu-Cut que hi han ni orts y tot.

—No, no, es catalá y costa massa de llegir y després val deu céntims; compra *El Liberal* que sempre porta crímenes y suicídios y a mi m'agrada molt llegir aquestas coses.

La noya.—Pst... pst... *El Liberal*.

La mare (posantse les ulleres) —Dóram, dónam *El Liberal*.

La noya.—¿Qué diu?

—Res: *La fuga de una monja... Doble suicidio... Horroroso crimen... Decorador incendio... Cogida de Panchito...*

Un jove.—Donchs ¿deu ser el dia de las desgracias?

La mare.—No, no, avuy encara'n porta poch, no més dues columnas y per lo regular en publica tota una plana.

Una veu.—*Cubellas, un minuto!*

L'ANUNCI ES LA SEMILLA... DEL SUOR

Botiguers de Barcelona,
un xic més de compassió,
o's dirà que feu l'anunci
d'alguna liquidació.

EL DICH FLOTANT Y DEPONENT

El noy.—Mamá, desseguida
hi som.

—Y ara, qué dius?... Tens
rahó, ja som a l'estació vehi-
na; comensem a arreplegarho
tot, no's descuideu res.

El noy.—Ay mamá, veuré al
Marianitu... y...

—V las ensiamadas ahont son?

—No ho sé, las he deixadas
aquí demunt del banch.

La mare.—No hi son pas: ve-

—Bé, que vols venir, Joan,
a veure'l dich deponent?
Avuy no pot ser, Climent,
Me'n tinch d'anà al de llevant.

yám ásat... Tampoch diable de
criatura! potser a terra... Poca
sustancia, ferjas malbé d'aquesta
manera; t'hi deus haver assentat
assobre y las portas enganxadas
al vestit... *Bueno*, corra que ja hi
som... baixéu: el gosset, el som-
brero... la maleta... Ja ha parat?
Bueno, baixéu poquet a poquet
que no caiguén; ja ho tenia tot?...
Felís viatge... Estigniu bons.

CISQUET DE LA RITA

Fa cosa de quinze días
que'ns estavam molt tranquil·ls
fumant y prenent la fresca
a la Redacció reunits,
garant y passant el rato
del modo més divertit.
En Lleixiu es passejava
d'un cap al altre de pis
tirant cálculs pel pervindre
perque es enamoradis
y fa una pila de días
se li ha ficat al magí
la manía de casar-se...
Ay Senyor! pobre Lleixiu.
En Virolet, *dèscansava*;
havia volgut llegir
un poema den Marquina,
y li havia produït
els ensopidors efectes
del narcòtic més actiu.
En Cor-net s'entretenia
ja feya rato, llegint
La Èsquella de la Torratxa...
Aquet xicot es aixís,
no pot veure una desgracia
que no's quedí embadalit.
Jo en el sofá em cargolava,
perque en els ratos que tinch..,
podém dirne de vagancia,
em dedico desde antich

al conreu d'un mal de ventre
que m'acaba d'aborrir.
En Llaverias parlava
de música ab en Xim-xim,
y en Flavius, que es tot un mano,
es ventava molt tranquil,
mentres en Borrás y en Costa
perdian el temps llegint.
Aixís anavan las cosas
quan allí a dos quarts de sis,
¡pam, pam! trucan a la porta,
surt a obrí un tal Agustí,
que es una espècie d'*atleta*
que a la Redacció tenim

alló, per un cas d'apuro
d'un dia de compromís,
y als pochs moments ens fa entrega
d'un sobre bastant petit.
El primer que va agafarlo
va sè'l nostre amich Xim-xim,
pro no més va fer que véurel
y va caure defallit
als brassos den Llaverias,
que no feu mes que llegir
el sello que duya'l sobre

y caigué també ferit,
fent un espatech terrible,
perque es un xicot fornít
que desde'l seu a la clepsa
té l'alsada d'un ters pis.
Ja comensava a inquietarme
aqueell paper maleit
y desesperat l'agafo,

m'acostó al amich Lleixiu,
el llegim tots dos a l hora,
ens contemplém enternits
y cayém de carpó a terra.
En Flavius espornguit
devant d'aqueell estropici,
y contemplant el neguit
den Gor-net y tots els altres,
emocionat ens va dir:
— Minyons, no sigueu tanocas;
aquelet sello que heu llegit
comprenc que no us fassí gracia
perque tampoch me'n fa a mí.
Pro heu de tenir valor cívich
y encara que el sello diu
Ministerio de Marina,
no us haveu de posa aixís
fins a conéixer l'assumpto
que està tancat aquí dins.
Nosaltres després del susto
no sabràu de llegir;
ab això pareu orelles
y veyámos si tots sortim
dels dubtes que'ns mortifican,
tal volta sense motiu.—
En efecte, estripal sobre
y sens posa riu que riu,
allargantnos un *impreso*
que apareixia subscript
per trenta o quaranta Sánchez,
Fernández, Núñez, Ruiz
y pel duch de *Beber-agua*,

baix el títol sugestiu
de "Rifa Naval". De prompte
lo primer que'ns va acudir
es que feyan una rifa
d'aquelets barcos tan bonichs:
el "Marqués de la Ensiamada",
el "Pelayo" el "Carlos V",
es dir de tota l'esquadra
de presunts *submarins*
que no's mou que no s'espatlí,
y que seria precis

un mar d'aigua destilada
per ferla navegar un xich.
Creguts, donchs, de que's tractava
de lo que acabó de dir,
y alimentant la esperança
de veurens afavorits,
si la sort ens protegia,
ab un premi dels petits,
ab un guissi, un salva-vidas...
o un *flotador* per l'istil,
varem agafar la llista
y vam quedà estemordits.
¡Caballers, quina rifada!
Lo que havíam presumit
que seria un benefici
que'ns portaria en camí
de poguer regenerarnos,
resulta del tot distint.
Imaginíense que's tracta
de que un grupat de tranquilis
s'han proposat fè una rifa
de tronch ab la de Madrid,
y ens envian el prospecte

perque ens deixém *seduir*.
— ¿Qué s'han pensat aquelets manos?
¿Que s'han cregut que dormím?
Si no'n volém més de barcos.
Si de tots els que teníam,
sols en treyém perjudicis
y sols ens portan bullits.
¡El foment de la marina!
Vaja, tórninsen al llit.
Be prou que's veu que aquelets tipos
de Sánchez, López y Ruiz,
prenent peu de la marina
fan un negoci bonich
que reditúa el quaranta,
que es un redit excessiu.
Nosaltres ab semblants coses
no hi havém de contribuir,
qui vulguí barcos que'n compri,
o que viatgi en carril,
que aquí per regenerarnos
y lográl' be del País,
ens convindrà despisdre
dels pochs que encara teníam,
destinat el seu producte
en convertir en regadius,
las terras que sols produxeixen
López, Sánchez y Ruiz,

es a dir, carn d'oficina,
sangoneras del País,
planter de ximples ineptes
y lladres, que es lo més trist.

K. O. K.

PEL SISTEMA KNEIPP

El coix:—*Señoras y caballeros,*
feu caritat al coixet.
El cego:—Per un cego de la vista,
¿no tenen un centimat?

Fantasia mora

Eran las deu del matí y's raigs del sol que Alá ab la seva bondat envia sobre la terra, queyan de pie en las torratxas y patis d'un brut edifici ahont hi jau la Delegació d'Hisenda.

Malgrat el fer una porció d'horas que en els magatzems dels cristians es treballava de debò, que'l carros anavan de la ciutat al moll y del moll a la ciutat, que'l dependents de comers feyan comptes en sos escriptoris, el vell edifici ahont hi van a jaure els fills del Profeta, no s'havia desvetllat encara del son que havia agafat a las dues en punt del dia abans.

Pels corredors y patis deserts es veia passar algún que altre porter ab un rastre de claus que no obran ni tancan res.

Més tart, un moro de barba clara, de llavis groixuts y mitg oberts, que deixavan veure unes dents de rata, spareixia en l'extrém d'un pati. Aquet personatge era *Sidi Mahomet el Delegado*, predilecte del Emir, nebot d'un moro d'influencia y parent de sisé grau del gran Sag-Asta.

Els subordinats aparegueren d'un a un y a las onze ja hi eran tots; menos els que no'ls dona la gana de anarhi y's que no tenen, per falta de lloch, parada en el basar. Per que Alá es bò y quan convé obra tota mena de miracles. ¿No es donchs maravellós que ab el migrat salari que dona l'Emir als que'l serveixen, puguin aquests viure, tindre familia, *cuz-cuz* y sigróns dos cops al dia, alimentar la pipa ab el perfumat tabach y fins portar algú anell?

Aixó no's comprén sinó reconeguent la bondat de Alá y del seu Profeta.

A voltas hi há qui té necessitat dels serveys dels fills del desert, que han fet de

manera, sens saber com, que'l cristians necessitin d'ells.

Alá vos ilumini y la sombra del Profeta vos dongui intel·ligència pera imaginar-vos un cristian d'aquells que tenen sos bens exposats al saqueig dels moros setanta set vegadas cada lluna. Figuréu-vos el pujant aquelles escalas ruinoses, seguiu-lo, y veureu que no sab ahont anar; veu taulas per tot que tenen la forma d'escriptori, mes ningú hi escriví; no s'hi veu cap paper ó molt pochs; la salvadera y una *Gaceta* mitg oberta, pera mirar el tan desitjat trasllad a M...eca. El cristian pregunta y no li responden, demana y se li giran d'esquena; hi há moro que se li ha sentat bél café del matí y tracta de divertirse ab el *perro cristiano*. Aquet ho comprén y va per engegar al moro entre cap y coll una terrible *zalema*... Però Alá es bò y son Profeta ho es casi tant com ell y obra set miracles cada dia de sol a sol, es a dir, de onze a dues.

Després d'aquesta hora, tot ha quedat tranquil com abans; las aranyas continúan la seva feina interrompuda per espay de tres horas; el fum del tabach ha pujat en núvol fins al tron d'Alá y'l son dels justos s'estén pels passadissos, patis y oficinas. Tot ha quedat com abans.

Alá es bò y son Profeta ho es casi tant com ell, però hi há qui ho es més que tots dos plegats, encara que sembli una blasfemia.

UN IRLANDÈS

¿Ahónt van aquest istiu?

En Sagasta: A la Carraca.

En Moret: No va en lloch.

En Canalejas: A Santona.

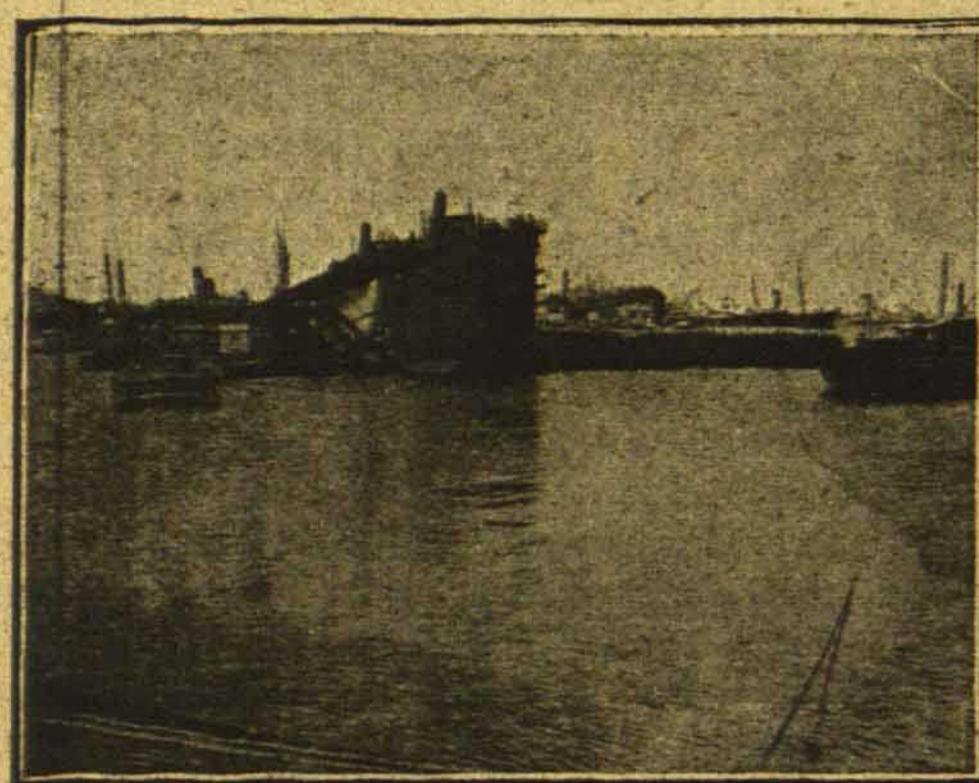
El coix:

—No val a badar, que ruixan;
fugím, que plou.

El cego:

—Pron que ho veig.

El de la manguera:—Per curar cegos y, coixos,
l'aigua es el millor remey.

El dich enfonzantse

El dich a fons

El "Canailejas"

En Romero Robledo: No pot anar... ni ab rodas.
En Paraiso: A Babia, ab tota sa bona fe.
En Silvela: A Toledo a ferse esmolar la daga.
En Maura: Fa com Quevedo; ni sube, ni baje, ni està quedo.
En Salmerón: Els seus correligionaris l'han enviat al quart dels mals endressos.
En Vega de Armijo: A visitar golfos.
En Montero Ríos: A París, per veure si altre cop fa la pau o'l Pau.
En Polavieja: Fa com el capitá Aranya: embarca la gent y ell se queda en terra.
L'Urzaiz: A un país que no hi hagin Banchs.
En Villaverde: Aquet, en canbi, no's mourà d'Espanya, perque n'hi han.
En Dato: A Bilbao, perque allí per aplaudir xiulan. (*)
En Nocedal: A Roma... por todo.
En Barrio Mier: A Venecia a veure al R.
En Lerroux: A Mallorca a veure al Socio.
En Romanones: A Sant Boi, a preparar nous plans d'ensenyança.

(Acabardà).

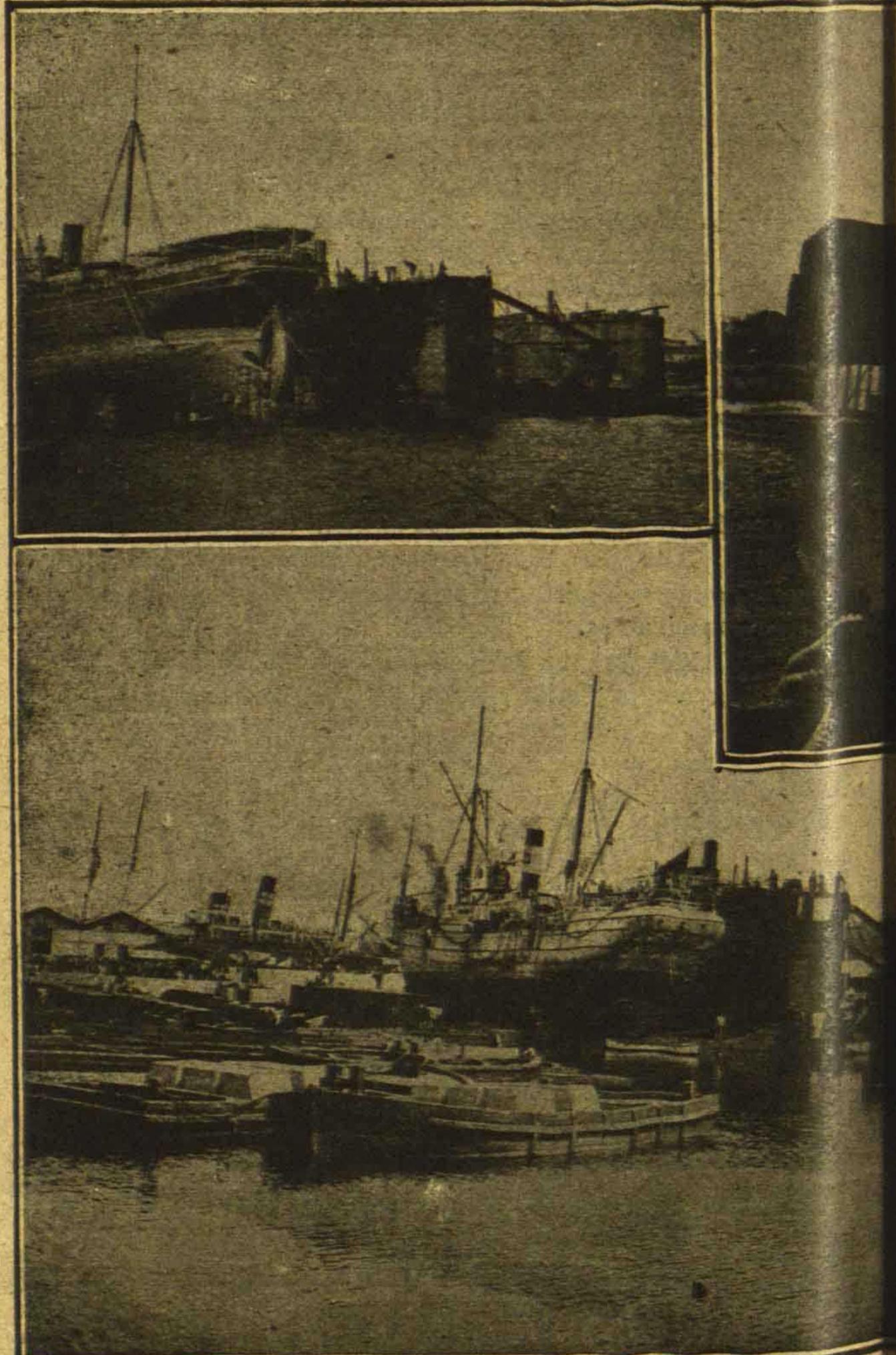
PEP ROCH.

PRENENT LA FRESCA*A l'istiu tota cuca viu.*

—¡Quina calor, senyó Antón!...
 —Ja ho pet dir, senyora Pepa,
 avuy crech que'n torrarémi...
 —¿Vol un trago d'aigua fresca?
 —No'm vindrà gens malament
 refrescarme la conciencia...
 —Que no van a pendre banyos,
 aquest istiu?

—La Carmeta
 se troba un xich malament
 y ¿sab?

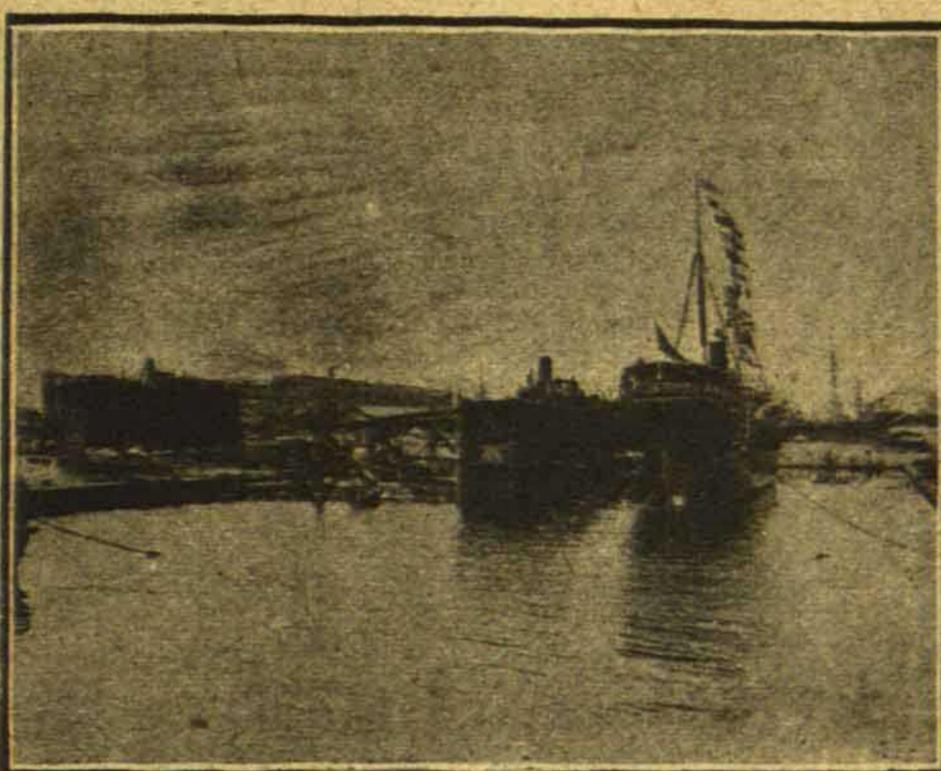
(*). Es costum a las Vascongadas, y especialmente a Bilbao, xiular quan volen aplaudir alguna cosa.

Carenant el "Canailejas".—Una secció del dich elevantne un'altra p
 dich.—L'"Amalia" damunt dels careners.

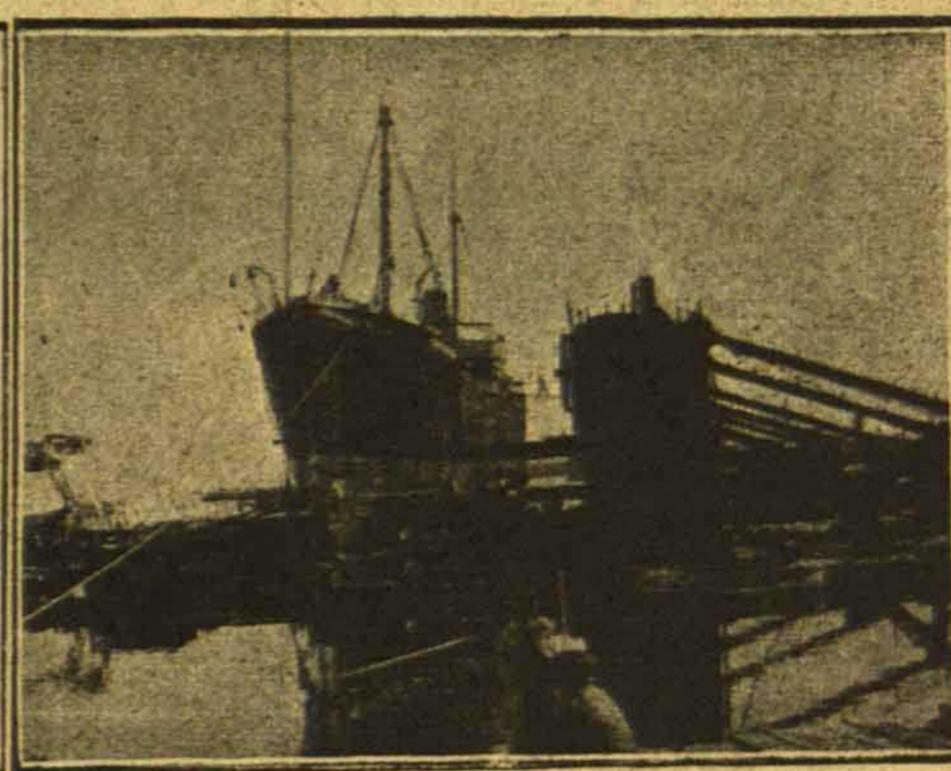
OTANT DE BARCELONA

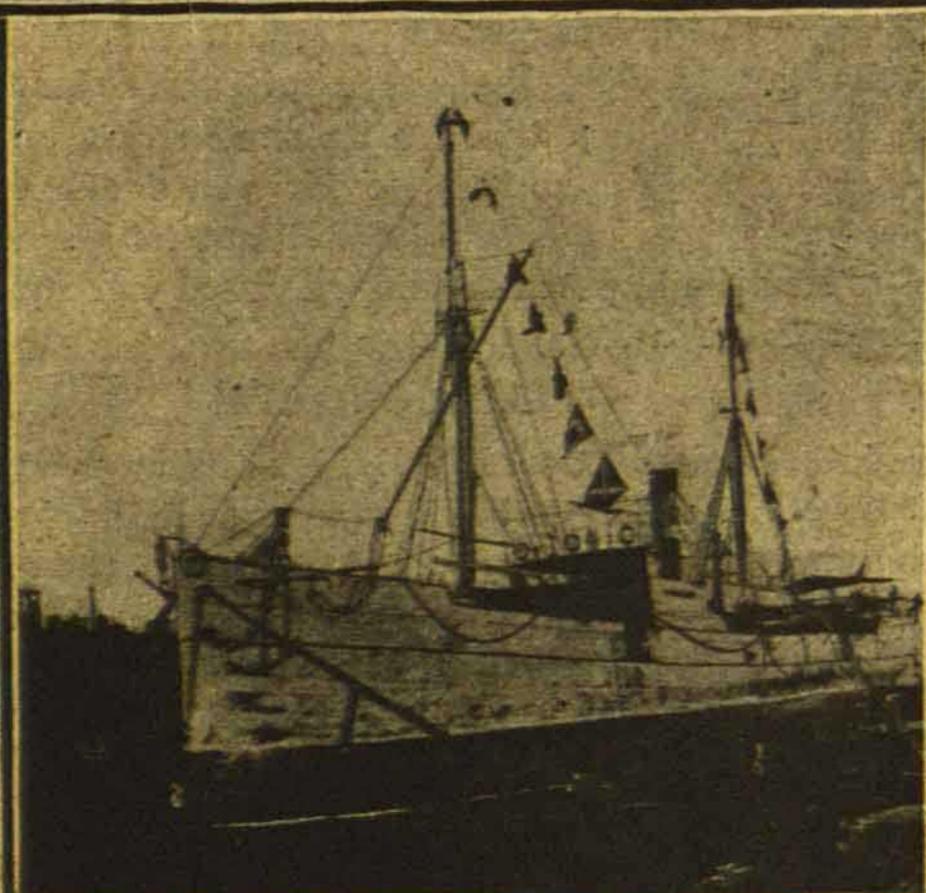
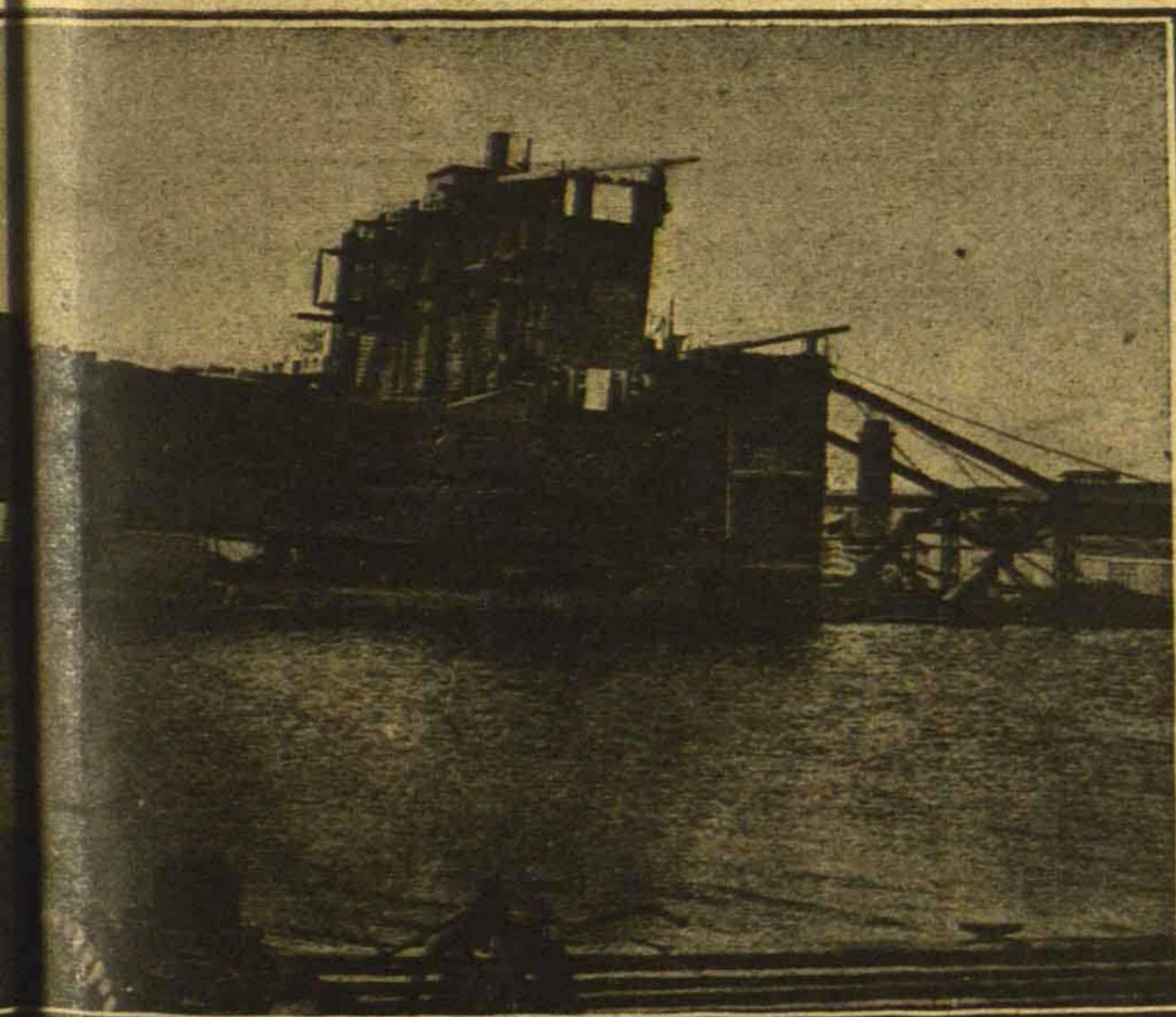
sobre'l dich

El dich elevant al "Canalejas"

El "Canalejas" en sech

para ser carenada.—L'“Amalia” aixecat per una de las seccions del
(Fots. de C. Lluc y J. Serra.)

—Ja'l comprehench ipobretal
no ha gastat may més salut
desd'aquella malifeta
den Bernat, el seu promés,
aqueill noy tan poca pena
que ni que fos cobert d'or
el voldria l'Angeleta.

—Malvina! gel
—¿Donchs, qué té?
—Ay jo't flich!
—¿Que ha perdut l'esma?
—Lo que he perdut, llamp del cel,
més que tot, es la paciencia...
—¿Qué li passa? ¿Que es nerviós?
—Una pussa que's passeja
resseguint amunt y avall,
de dalt-baix, la meva esquena.
—No s'acosti, donchs, per Deu,
no t'es cas...
—Sí, vagi alerta
que no li rosegui el nas
una bestia com aquesta...
—¿Y donchs, per qué aixís, vosté
s'enfurisma, poca pena?
—Te rahó; pro ja veurá
parlém de cosa més seria...
—¿De qué vol parlar, potser
de la lluna de Valencia?
—No, senyora; li vull dir...
si gosés...

—Digui, depressa...
—Sab, vosté, aquella cansó
d'un viudo y una viudeta...

—Fugi d'aquí, senyó Antón...
—Vingui aquí, senyora Pepa,
que lo que he dit no es pecat
y després, no es una nena...
—Així y tot, no es gens bonich,
no está bé tanta franquesa...
vosté es home y no es igual,
hi há un bon tros de diferencia...
—Donchs tots dos ho hem d'arreglar
com la lley de Deu ensenya.
Quan s'estima als nostres anys,
no hi há frase per ofendre,
tot surt del cor net y clar,
sense embuts, senyora Pepa.
Digui si, y abans d'un mes
trona avall, ditxa complerta,
y viurém en un piset
que será de tots l'enveja.
La Carmeta, dintre poch,
quan estiga restablerta,
podrá dà el sí a un bon minyó
que fa temps li fa l'aleta.

—¡Vosté ray! Tot li va bé,
tot li surt com una seda,
y a n'a mí tot al revés,
no tinch goig, sense una pena.
Primer me toca pensar
com coloco a l'Angeleta...
es un camí relliscós,
senyó Antón, s'ha d'anà alerta!
—¿Per xó está? ¡Vaya un neguit!
Ja li buscaré parella,
de minyóns no'n faltarán
que farán per l'Angeleta.
Si no hi há altre inconvenient
ja està fet, senyora Pepa;
jo comenxo a buscar pis
y vosté, ja ho sab... etcétera.
Ja pot dirho per segur
a tota la parentela
que jo faré fè els confits
dels millors, jde dos pessetas!
Quan el vehinat ens venrà,
jo com cal, vosté guapeta,
dirà, fent justicia als dos;
joydá, fan bona parella!
Y al preguntar com va ser,
diré, tot fent la riallera...
que'm va fer bullir el cor
aqueell trago d'aigua fresca!

L. M. y C.

Ja que no hi há novetats teatrals de qué parlar, vaig a donarvos idea d'un drama que tinch escrit y que p'no donar aquest hivern que vé a Romea. A veure qué m'hi dieu.

EL TRESOR DEL BAILARI

(Drama simbólic en tres quadros y moltas tenebres).

PERSONATGES: El bailari.—El capitá de lladres.—Lladre primer.—Lladre segón.—Lladre tercer.—Lladre quart.—Els ecos.—Comparsas representant més lladres.

QUADRO PRIMER

L'escena representa un carer rónech y trist. Es nit entrada. Fa molta fosca, casi tanta com deu ferne a la conciencia den P. del O. Ab tot, cal procurar que hi hagi prou claror pera que's espectadors puguin entera-se de lo que passa a l'escena. Lo qual vol dir que la fosca ha de ser una fosca convencional. *Bueno...* A la dreta del espectador s'hi ha de ovrir la porta de una casota, que se suposa habitada pel bailari.

S'aixeca'l teló, apareix aquét depressa y mira rece-los a tots cantons, com si temés ser espiat. Obra la porta, es fica a dins y torna a tancar.

Surta el Lladre primer y fa un xiulet... un xiulet llach y estrident com els del estreno dels "Jochs florals de Canprosa". Al sentir la senyal compareixen els altres lladres.

EL CAPITÀ:	:Ja es a dins?
LLADRE 1:	Ja hi es.
CAPITÀ:	:Has notat si duya res?
LLADRE 1:	Sí, un fardo sota'l bras.
CAPITÀ:	Devia ser el tresor.
LLADRE 2:	O la roba de la bogadera. Com que avuy es dissipate.

SERVEY ESMERAT

—¿Que está llen de la canyeta?
—No encara? —Per qué?... ¿Qué hi há?
—Perque a n'allí hi há un fulano
que fa rato está esperant.

CAPITÀ:

Calla, neula... ¡Y calleu tots, que hem d'estar al aguayt pera'quan dormi fer el cop! Que s'acosti un a escoltar.

(Moments de silenci. Se sent el bailari com ronca)

CAPITÀ: Probérm d'obrir la porta.

LLADRE 1: (Treyent un rossinyol de la butxaca y frugant el pany):—Costa molt d'obrir la porta.

LLADRE 2: (Probant d'obrirla ell).—Si que costa d'obrir la porta.

LLADRE 3: ¡Llamp de porta!...

LLADRE 4: ¡Deu de porta!...

CAPITÀ: ¿Qué tanta porta?...

Els ECOS: ...obrir la porta... la porta... llamp de porta... de porta... tanta porta...

UN COMPARSA: Em sembla que ab unas estisoras tot seguit estaríam llenos... Com qué es de tela pintada...

CAPITÀ: (De baix en baix, ab ven fosca d'ira). ¡Callat! Ja ho sabém que es de tela, pro hem de fer veure que no! ¿Quin efecte li faria al públich?

(Per últim la porta cedeix y lladres y comparsas es fican dintre la casa).

QUADRO SEGÓN

Interior de la casa. Els lladres buscan per tots cantons el tresor. El bailari, cansat de ballar, ronca de bò y millor, sense adonarse de res de lo que passa.

CAPITÀ: (Dirigitse al ladrone 1)—¿No trobeu res encara?

LLADRE 1: No trobém res encara.

LLADRE 2: Encara no's troba res.

LLADRE 3: Encara no...

CAPITÀ: ¡Prou repeticions! No'n puch sortir may de vosaltres.

UN COMPARSA: (Compareguent ab una mitja plena)
—Mireu, mireu que hi trobat!

TOTS A CORO: ¡¡El tresor!!!

CAPITÀ: ¡Bravo! Des-
de avuy, en
paga del bon
nas de que has
donat proba,
te faig lladre.

EL COMPARSA: (Ab una re-
verència) —
¡Tanto ho-
nor!...

CAPITÀ: Fora cumpli-
ments .. ¡Sortim!
Es ques-
tió d'anarnos
a partir la mo-
ma.

(Tots surten, saltant y
brincant de alegria. La cob-
dicia els hi fa lluir els ulls
que, entre la fosca, pro-
dueixen un efecte fantás-
tic. El bailarí segueix ron-
cant fins que, despertantse
tot d'una atiat per certa
necessitat imperiosa, encén el llum, adonantse llavo-
ras de que la casa està tota regirada. De sobte llença
un crit).

—¡Deu de Deu! ¡M'han robat! ¡¡Oh!!

QUADRO TERCER Y ÚLTIM

Cuarto reservat d'una taberna. Els lladres estan
asseguts al entorn d'una taula. A sobre la taula hi ha
la mitja del bailarí. Un quinqué llença sobre la taula
su melancólica luz. Els lladres beuen d'una gran por-
tronra que hi ha al costat de la mitja.

CAPITÀ: Bueno, noys, ara es qüestió de
partir.

UN BON CONSELL

Ella:—M'en vaig a pendre un bany de *llimpiesa*.

ELL:—¿Vol dir que ja hi cabrà a la banyera? Me sembla que si no's fa netejar
pel dich...

LLADRE 1:

TOTS:

CAPITÀ:

¡Just! ¡Y viva la Repartidora!

¡Vivaaa!!!

Poch a poch! A mi, com a capitá,
me toca la part més grossa. D'una
manera o altra m'heu de pagar el ser-
vey de menarvos.

Be, el cas es partir. No li vindrá
d'un pam.

Vinga la mitja. (Agafantla y sospe-
cantla). Me sembla que pesa poch per
haverhi un tresor.

Potser es en bitllets.

Potser sí que es en bitllets.

V A LOS POBRES ALAMBRES LES ZARANDEABAN CON TANTA PRIESA QUE NO TENÍAN PUNTO DE REPOSO.

Cervantes.

Fa poch que a Telégrafo:
hi ha gran trasbals,

telegrams venen
telegrams van...

LA REGLAMENTACIÓ DEL TREBALL

—¿Qué hi fet jo?

—No sabs lo que diu el bando del Alcalde? Art. 3.º Quada terminatament proibit als xicots y a les donas el treball de nit.

MÉS VEUS:
CAPITÀ:

Sí que serà en bitllets.

¡Prou bitllets! (Aixeca enlaire la mitja, se treu una faça de la cintura y, ab un ràpit moviment, esbotza la mitja de dalt a baix. Un núvol de serraduras s'escampa per tots els àmbits de la taula).

LLADRE 1:
CAPITÀ:

¡Llamp de Deu quina rifada!

Això es una burla que crida venjança.

ELS COMPARSAS:
CAPITÀ:

¡Venjansall!

Demà, cal que tots esbombémen que'l baixarí porta camas postissas,

TOTS:

Sí, cal que ho esbombémen. ¡Venjansall! ¡Venjança!

UN COMPARSA:

Calleu: se m'acut una idea. Ara que en Planas y Casals ha quedat tant escanyolit de pantorrillas, potser ens comprirària aquesta a bon preu.

ALGUNS:
LLADRE 1:

¡Beu pensat!

Y si en Planas no hi vol saber res anirém a can Comas. Y si no a can Collaso.

TOTS ELS LLADRES: ¡Viva'l caciquisme!!!

(Teló ràpid)

VIROLET

MOSSEGADAS

Pera demostrar el nostre agrajment a totes aquelles persones que per las sevas excepcionals qualitats ens donan tema setmanalment pera aquesta secció y altras del nostre periódich, hem determinat, a partir del número vinent, concedilshi un mes de vacacions per rigorós torn de mérits y serveys.

En virtut d'això, la setmana entrant en Doys comensarà a fer us de la *Llicència*, facuntantlo pera que durant tot aquet *lapsus* de temps pugui fer tot lo que li dongui la set, en la confiança de que no'n hem de ficar en si es Priorat o Valdepeñas.

Ab tot creu que aquesta concesió ens costa un verader sacrifici perquè ns veurém obligats a buscarnos ximple.

Que passis bonas vacacions y vulga Deu que quante tornem a rependre no't trobem filixerat.

—¿Quina mosca l'ha picat
a en Doys, que mal humorat
sempre'l veig?

—Moscas a n'ell?
¡Ah, si, ja hi caix, recarat!
una y mascle: el mosca tell.

En la darrera sessió celebrada per l'Ajuntament, el regidor apaga-lums senyor Berenguer va impugnar una proposició del senyor Carner relativa a la creació d'una plassa d'oficial d'Estadística.

La indignació del personatge de més altura que té l'Ajuntament, llevat dels gegants, no va obrir a cap més motiu que al haver maliciat que aquesta plassa volia donar-se a una persona competent com ningú en aquestes matèries.

Essent així, queda explicada la catilinaria del senyor Berenguer. Si s'hagüés tractat de confiar el càrrec a un inepte o a n'algún pinxo dels cacichs, la qüestió ja hauria variat d'aspecte: diguió sinó la tranquilitat ab que ha vist aquet regidor el reingrés a la Casa Gran, en calitat d'empleat, del més aristocrata dels àcratas, l'Isart Bula, per obra y gracia del ilustre quefe del senyor Berenguer, en Manel Pantorrillas.

Per qual rahó es que han fet chor a n'en Berenguer, *La Publicidad y El Diluvio*, que sempre's fican a advocats de pobres.

Un observador ens crida l'atenció sobre'l fet de resultar totalment, o en part, de significació marcadament clерical els noms dels menjancapellans més conspicus del reyalme.

A saber: Bula, Bona-fuilla, Coro-minas, Iglesias,

Castellote (nom d'un bisbe), Jordà, Sampere, Salas Antón, etc., etc.

E'ls dirán que'l nom no fa la cosa; conformes: ni la persona tampoch.

Llegim a *La Veu de Catalunya*:

"Demà, diumenge, a las deu de la vetlla, la distinguida societat "Colonia Gironina" celebrarà un concert a tiro de piano, violí i violoncello."

Lo que han de fer es no p'ndrebi mal; per més que suposem que la fes a tindrà efecte en un lloc espayós, com per exemple el tiro de co óms.

A darrera hora hem sapigut que allò del *tiro* volia dir *trío*. Però'l susto ja ningú ens el quita.

Diu que'l célebre Carulla, aquell que va traduir la Biblia en vers y quel millor dia ns hi traduirá'l Diccionari Larouse, té liesta ja una traducció de "L'Atlàntida."

Sant March, Santa Creu, Santa Bárbara no'n deixéu!

queso?) que le dijo Dios al demonio al entregarle la vecina montaña."

Tibi, tribi, senyor Quim! Ja's coneix prou que'l Sants Evangelist's gosan de millor vida y que no exigirán a *El Liberal* la rectificació a que la vigent lley d'impremta'l dona dret.

Perque ja deurán saber que la llegenda del Tibidabo pren peu d'aquell fet que explica'l Nou Testament, de que trobante Jesús en el desert, se li va apareixer el diable temptantlo ab la promesa de que si l'adorava li donaríais tot lo que tenias a la vista.

Res, total quel diari del carrer Nou ha confós a Deu ab el diamon, però tot se redueix no més a un canvi de círcis, perque en aquella casa la mateixa cera creman devant del un que del altre.

Saben a que's deuen aquets quants días de fresca relativa que hem disfrutat? A que en P. del O. es forta de Barcelona.

Ha anat a recorre'l Pirineu lleidatá, que ab tal motiu comptará ab dos *rocas* més, y de las duras.

FIGURINS

La crema elegant-bunyol
que va a prendre banys de sol.

Pobre Mossen Cintol Si pogués tornar del altre mon y vegés aquestas coses!

Para cantares Sevilla,
para frutas Aragón,
per neuladas en Marquina,
per mantellinas en Doys.

Un diari inconsútil de Tortosa, en això del concurs de gegants que's projecta fer a Barcelona per les festes de la Mercé, hi veu un símbol.

Ja es tenir vista!

El símbol que hi veu es... es... el centralisme barceloní.

Ara virgin, nosaltres que no'n en havíam adonat!

El dia que's projecti fer a Barcelona un concurs de ruchs, ab el criteri d'aquest exemplar de la rassa pollina, ja podém donar per descomptat que Tortosa no hi vindrà representació.

Y serà llàstima, perque el vident de referència se'n portaria'l premi.

Diu *El Liberal* en *Barcelona*:

"Según la tradición más acreditada el nombre de "Tibidabo" procede de *tibi-dabo* "te lo doy" (con

Segóns correspondencias del excursionista, tiradas ab velógraf y remesas simultàniament a *La Esquella* y a *La Vanguardia* y no sabém si a *La Campana* y tot, el viatge que realisa es en extrém divertit.

No sabém si ho diu perque en aquellas comarcas el vert hi es a dojo, y'ls únichs medis de comunicació consisteixen en camins d'animals, que bastan y sobran pera fer el trajecte sense dificultat pels qui portan bonas ferraduras.

Llegim:

"A las regatas que s'han celebrat a San Sebastián ha guanyat la Copa del Cantábrich la balandra bilbaína... ay, ay, ay!"

—Qué li agafa?

—Res, es el nom de la barca.

—Si? ¡ay ay!...

Diuen alguns mal pensats que en Lerroux, per f'el pastel, fa molt temps que cobra del fondo de calamitats.

Els que combregan... ab las rodas de molt de *La Perdida* han determinat pendre un acort de trascen-

dència: degradar "La Marselesa" per reaccionaria, en vista de quells catòlics francesos l'han cantada en só de protesta en les manifestacions que han fet ab motiu de la expulsió de les Ordres religioses.

Al mateix temps faran consagrar com a himne de causa... i efecte, el popular "no t'estiris, no t'arronis" que en Marquina tradueix al castellà perquè ni per asomos pugui tenir caràcter catalanista.

La versió es la següent:

"No te yergues,
no te encojas
delante del carretón,
pues lo tira don Emilio
y te soltará una coz."

Ah, la música l'ha desarmonizada en Gay.

Aquell cego que per cantar *Els Segadors* el varen posar a l'ombra, ja torna a corre pels carrers de Barcelona ab el repertori completament renovat.

Ara la pessa que executa ab més predilecció es *La filadora*.

Ja ho deyam que acabaria per filar prim, però alerta a fer un altre capell.

Jllàstima que'l Barberillo no sigui diputat, perque d'altra manera aniriam a Espanya en qüestions de legislació! Ell s'ha fet al Ateneu de Sans un dret especial que es l'última paraula de la Jurisprudència.

Allí—com darrerament ha succeït ab dels socis—el qui compleix el reglament, y en virtut del mateix de mana que's convoqui junta general, es expulsa sense contemplacions. Pel contrari, al qui conculta no sols aquet reglament, sinó que provoca escàndols y violències que cauen dintre la esfera del Còdich penal, contréu ab la Junta suficients mèrits pera aspirar a ser de l'olla.

Això explica la impunitat en que varen quedar les brometas un xich pesadas d'uns quants joves de la crema de la societat, que l'altre dia, en un moment d'expansió y trobantse al café del Ateneu, varen posseir a trencar ampollas, copas y fins una taula de marbre.

Ben segur que en Grañé al véurels tan aficionats a la trencadissa, ja's debia pòsar en llista pera'l dia que convingui fer trinquis de las urnas electorals.

Temps endarrera M. Xavier de Ricard, publicava a *Le Temps* unes cartas sobre la qüestió catalana en las que mostrava moltes simpatias pera la nostra causa. Ab tal motiu *La Perdida* no'l deixava de neula y de gacetillero, afirmant que no era ningú ni tenia cap nom. No fu gaire que'l mateix escriptor va publicar un article en el que mostrava tendencias anti-clericals. Donchs per aquet sol motiu *La Perdida* ja li diu "renombrado escritor", "respectable periodista", "inteligente público", etc., etc.

De passada *La Perdida* ataca a *La Veu*, aquesta *Veu* que's hi ha fet perdre's estreps a n'ella y als seus, trayentlos a la vergonya pública tantas vegades com ha volgut, donchs ha trobat en ells y en els seus fets terreno abonat pera ferho. Y els atacs a *La Veu* se redueixen a dir que no ha publicat l'article anticlerical den Xavier de Ricard y a afirmar que's sens homes no son ningú, cosa que a n'aquests els té sense cuidado y que es una prova patent de lo contrari, donchs el sol fet de ser censurat per *La Perdida* ja constitueix una alabansa.

Sobretot tenint en compte que pera *La Perdida* els espiritus superiores e intelectuales del Catalanismus son els Brossa, Gener, Cortada, Pérez Jorba, etc.

Lo que son aquests els pochs que tenen prou despreocupació pera ferse ab alguns redactors de *La Perdida* y no donar-se vergonya d'anar pel carrer ab ells.

Lo que ja dona una pobre idea de la seva superioritat. Perque quin es l'home superior que pot soportar cinch minus seguits la companyia de semblants subjectes?

El que s'hi atreveixi que aixequi'l dit.

Y que's tapi'l nas.

Al Centro instructivo (?) y recreativo, Ateneu de Sans, hi actua els diumenges a la tarda una companyia de gènere chico de la que'n forman part les tipies Lola Millanes y Valle González. La primera, segöns

resan els programas, balla tangos sugestivos, y la Millanes—la de los lunares—canta peteneras y populares zaragozanas.

Per aquet procediment el Barberillo tracta de disetreure als socis que s'han ficat al cap tréurel de president.

Ademés, ab tan instructivas funcions complerten la seva educació els alumnes que concorren a las escolas que sosté l'Ateneu, baix la inspecció immediata d'una comissió d'estudis que es la més assidua concurrenta a semblants espectacles y la que més celebra's gororitis y las pataitas de las esmentidas estrelles.

Recomaném a la Millanes—la de los lunares—la següent copia sugestiva pera adaptarla a la música del gènere infinito.

Venga de ahí.

"En el distrito no hay quien iguale
al presidente del Ateneo.

Un barberillo que afeita y riza
y a todo socio le toma el pelo.

Tiene dos lunares,
tiene dos lunares,
el uno es que entró en la Junta
y el otro que no se sale."

Augurém a la tiple una ovació.

En el darrer número de la *Campana de Gracia* he llegit el següent acudit que copio textualment:

"En un kiosko un parroquí pren un número de *La Campana*.

"Y veynet que no porta un céntim a sobre, diu deixantlo:

"—Dispensi, m'hi descuidat de posarme diners a la butxaca.

—No hi fa res—replica l'encaregat del kiosko—ja se'l pot endur, el pagará demà.

—¿Y si m'aixafa'l travnia?

—Això ray: no's perdría pas gran cosa."

De modo y manera, que segons la mateixa *Campana*, els seus lectors no son gran cosa. La veritat es que en Roca y Roca com a bon sastre sab conéixer el panyo.

Sen recordan d'aquell beneït que en carta dirigida als de *La Veu* desde las columnas de *La Perdida*, usant un llenguatge de mosso d'escorxador, no més feya que parlar de riñones y de redaños (telas de moltó o d'art casolá) y en quina carta deya, treyent foix per l'os bertran:

"Que vivo á sueldo de este Ayuntamiento?

"Miente descaradamente *La Veu*. Nada: que miente como un sinverguenza el que lo afirme, y se acabó".

Donchs bé, lo que per fi se le acaba es el dejunar, perque ja torna a ser empleat del Ajuntament, per obra y gracia del fulano accidental que'n toca patir mentres l'altre mano s'està adobant els riñones a Sant Hilari.

Vaja, que siga la enhorabona, senyor Gamusa.

La veritat es que aqueix tipo tenia mitja rabó en enfadarse. Perque anarli a dir que menjava del Ajuntament en la època precisa que estava sospès de empleu y sou y tenint de mantenir el rango d'anarquista mudat!

Y consti que això darrer li dié per ferlo cremar, perque's ideals seus—com els de tots els ensarrona obrers que han existit densa que'l mon es mon—sempre s'han dirigit vers els bons aliiments, viñquin d'allí abont viñquin.

O sinò vegin quina manera més florentina de protestar del calificatiu d'anarquista, tot deixant entendre que n'es, y dels de més redaño:

"Anarquista...? no lo soy, por la sencilla razón de que no creo realizable este santo ideal en una humanidad en la que todavía existen núcleos de seres tan malvados como los de *La Veu de Catalunya* y sus córteos."

Noy, ens has deixat desmigados. Després d'això no sabém pas si els de *La Veu* treurán en clar de quins ets.

Per lo que toca a nosaltres, hem de dirte en confiança, y sentiriam que ho fessis corre, que't tenim per un gandul de set solas.

Y se acabó.

MACOS Y MICOS

Macos: — *Calandria*; M. T.; *Miranius*; D. F. N.; *Nero*; *Piula*; A. C.

Micos: — *El quejo Sé*; *Tomaset jove*; *Manxiula*; V. C. A.; E. V.; A. B.; *Un Andreuenc*; F. D. R.; *Sistachs*; J. P.

— *Ti-ti-ri-te-ri*: Mentre disfruti de vacacions aquest home es intangible. — R. P.: Gracias, però no'l podem complir per falta d'espai suficient. — *Sidro*: Està bé, però es massa llaç. — R. D. S.: ¿Un consell? No escriui més versos.. ni prosa tampoch.

MULTIPLICACIÓ

1 2 3 4 5 6 7 9

Buscar un número que multiplicat per aquesta cantitat dongui 1 en cada xifra del producte.

TERGELA

QUADROS DE PUNTOS

LOGOGRIF NUMÉRICH

1	2	3	4	5	6
1	2	3	3	5	
2	3	1	2		
5	1	2			
	4	2			
	5				

Nom d'home
Per transport
" caudals
Animal de ploma
Nota musical
Vocal

M. P.

1.ª Astre. — 2.ª Animal. — 3.ª Nom de dona. — 4.^a Moneda. — 5.^a Animal. — 6.^a Animal y 7.^a Animal.

LLUIS DE VALOR

SOLUCIÓNS

A LO INSERTAT EN EL NÚMERO 31

XARADA: — *No-ta-ri*.

ENDEVINALLA: — *El caciquisme*.

CONVERSAS: — 1.^a, *Masquefa*; 2.^a, *Masnou*.

TARGETA: — *Quinti*.

TRENCA CLEPSAS: — *Figuerola*.

IMPRENTA DE MARIÁN GALVE, AVISÓ, 18

GRAN CLIXERÍA

Estereotipia, Galvanoplastia, Fotograbat y Grabat directe (Autotipia)

ANTÒN VIDAL MARTÍ

Carrer de Aribau, 17.-BARCELONA

MIQUEL HORTA

FABRICA DE LLIBRES RATLLATS Y TREBALLS DE IMPREMPTA
Se fan tota mena de treballs complementaris a bons preus

Baixada de Cervantes, 3.- Prop del Bosc

Magnífics bustos del Doctor Robert, de 80 cms. d'alçada, a 25 pessetes. Reproduccions del mateix bust, 44 cms. d'alçada, 7'50 pessetes

¡CU-CUT!

SETMANARI DE GRESCA AB NINOTS

SURT ELS DIJOUS

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

Barcelona, un trimestre.	1'50 pessetes
A fora	2'00 —
Estranger.	2'50 franchs

Número corrent, 10 céntims. • Número enderredit, 20 céntims.

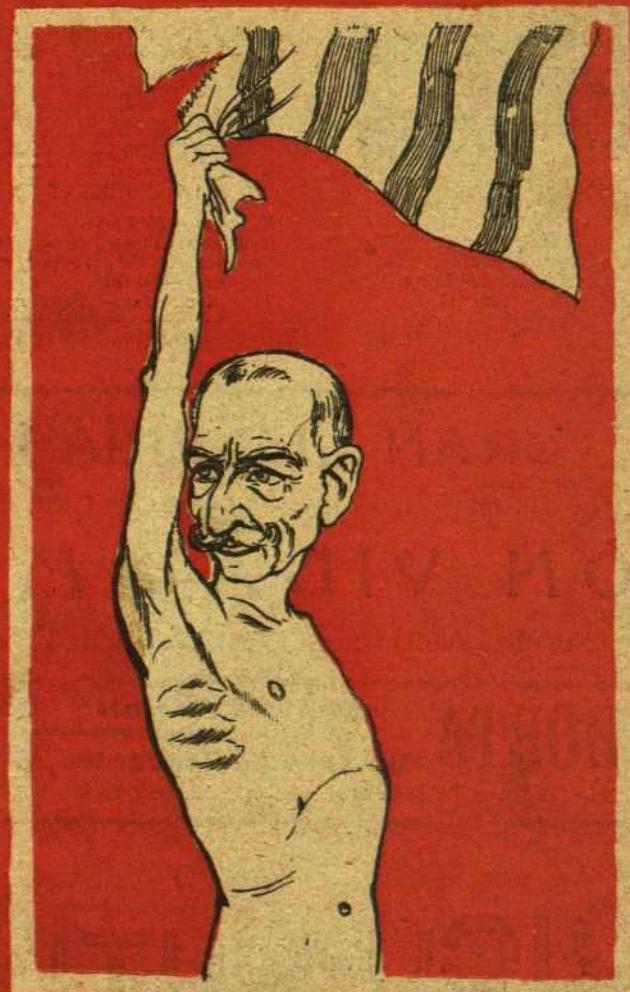
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ: Escudellers, 54. Barcelona

O
PV

Nº 7

G
A
L
E
R
Í
A
D
E

TROMPA

BARÓN Y BARRA

C
A
R
T
E
L
S
N
O
T
A
B
L
E
S